

og De Konservative fra den her talerstol siger, at det vil de overhovedet ikke, og det er os, der bestemmer, det er regeringen og det politiske system, der bestemmer. Nu kan de ikke lide det her forslag, og så kan de så bruge en konkret rådgivning til at illustrere et billede af en ordning og et lovforslag, som slet ikke svarer til virksomheden. Det er jo lidt tankevækkende.

Men jeg skal nok minde hr. Flemming Oppfeldt om det næste gang, jeg står i en situation, hvor jeg siger, at arbejdsmarkedets parter faktisk meget gerne vil have et eller andet, og hvis det så er noget, som Venstre ikke vil have, hvor Venstre siger: Vi er ligeglade; op i rygsækken med, hvad arbejdsmarkedets parter siger. Så skal jeg nok minde om den her lille drøftelse, som vi har haft i dag.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 123: Forslag til lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v.

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 4/12 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jan Petersen (S):

Det er et godt lovforslag, som arbejdsministeren her præsenterer Folketinget for.

Dansk handicappolitik bygger grundlæggende på, at hver sektor i samfundet har sit eget ansvar for, at handicappede kompenseres for de svagheder, de har med sig. Når det drejer sig om arbejdsmarkedet, må handicapkompensa-

tionen jo så dreje sig om at sikre, at man har så lige en adgang til arbejdsmarkedet som muligt ved at kompensere for det, som handicappet giver af ulighed.

Det er et godt lovforslag af flere grunde. Den første er, at vi nu får samlet de allerede eksisterende kompenserede bestemmelser inden for hele ministeriets område i et lovforslag. En sådan overskuelighed er en fordel for brugerne, de handicappede, og for dem, der skal arbejde med det som medarbejder i AF, i virksomhederne, i de faglige organisationer og ikke mindst for alle os andre udenfor, som er interesserede i, at handicappede også er med i samfundet i det omfang, deres kræfter og evner rækker.

Så overskueligheden i sig selv er god og giver vel også et bidrag til, at offentligheden ser et mere og mere rummeligt arbejdsmarked udvikle sig, og ikke mindst at de, der er på arbejdsmarkedet eller skal ind på det, får plads, selv om de måske ikke har deres fulde kræfter. Formålet med det hele er jo, at handicappede medborgere får mulighed for at tjene deres egen indkomst, yde en arbejdsindsats og indgå i et arbejdsfællesskab. Så til lykke med overskueligheden og fokus på det vigtige emne.

Så er der to konkrete nye ting i forslaget. Det ene er en forsøgsordning, som fylder lidt mere på, efterhånden som erfaringerne med den personlige assistance bliver kendt. Det drejer sig om personlig assistance under efter- og videreuddannelse. Det er selvfølgelig logisk set i forhold til, at alle på arbejdsmarkedet har brug for at flytte deres kvalifikationer. Det kræver efteruddannelse, det kræver videreuddannelse, og det er selvfølgelig også nødvendigt for handicappede. Derfor denne forsøgsordning, som vi selvfølgelig er glade for.

Det andet er et forslag om en isbryderordning for nyuddannede med handicap. Heldigvis ser vi da, at yngre handicappede uddanner sig, og derfor er det vigtigt, at de, så snart de er uddannet, får lov at komme ind på arbejdsmarkedet, så de kan bruge deres uddannelse og få et forhåbentlig godt og langt liv som selvforsørgende på trods af handicapet.

Derfor forventer vi faktisk, at denne her isbryderordning lægger et godt grundlag for, at yngre handicappede kan få et bedre fodfæste på arbejdsmarkedet, end de har kunnet få hidtil. Og skulle der være lidt ældre handicappede, som også tager uddannelser lidt længere henne i livet, vil de formentlig også kunne få gavn